

τὴν ἀνώμαλον προσωπικότητα καὶ ἀνερευνῶνται τὰ αἷτια ἐκ τῶν ὁποίων, ἢ μὲν ἢ ἢ δὲ προκύπτει. Εἰς ἄλλο κεφάλαιον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀνάγκης συνεργασίας ψυχιάτρου καὶ ψυχολόγου πρὸς ἐπίλυσιν προβλημάτων ἀναφερομένων εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ ὑπὸ τούτου προβαλλομένων, ὡς λ.χ. εἰς τὸν στρατόν, εἰς τὰ σχολεῖα, ἰδίως τὰ ἀναμορφωτικά, τὰ παιδικὰ δικαστήρια κτλ.

Ἐπιλύονται κατόπιν αἱ διαγνωστικαὶ τῆς προσωπικότητος μέθοδοι αἱ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει καὶ καθορίζεται ἡ ἰδίᾳ τοῦ συγγραφέως νέα μέθοδος, ὁ τρόπος τῆς ποιοτικῆς καὶ ποσοτικῆς ἀναλύσεως καὶ ἐρμηνείας τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἐξεταζομένων ἀτόμων, ὁ τρόπος τῆς εὐρέσεως τῆς ἐσωτερικῆς διαρθρώσεως καὶ ὀργανώσεως τῆς προσωπικότητος, ἡ διανοητικὴ ἄποψις καὶ ἡ δυναμικὴ αὐτῆς ἐκφρασις.

Ἐν τέλει τοῦ πρώτου μέρους καταδεικνύεται ὁ τρόπος τῆς σταθμίσεως τῶν κριτηρίων (test) καὶ τῆς καταρτίσεως ἐπταβαθμίου κλίμακος δι' ἧς κρίνονται αἱ ἀπαντήσεις τῶν Ὑ., ποσοτικῶς βαθμολογούμεναι διὰ γνώμονος περιέχοντος κατὰ κατηγορίας τυπικὰς ἀπαντήσεις ὁμαλῶν καὶ ἀνωμάτων ὑποκειμένων.

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἔργου ἀφιεροῦται εἰς ἐπεξήγησιν τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου ἐπὶ τῇ βάσει εἴκοσιν ἐν συνόλῳ περιπτώσεων πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ἐρευνητῶν. Τῶν περιπτώσεων τούτων ἕνδεκα ἐξήτασεν ὁ συγγραφεὺς ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἕννεα δὲ Ἑλληνες ἐπιστήμονες (ψυχίατροι καὶ ἄλλοι) εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες ἐν τῷ Ψυχολογικῷ Ἐργαστηρίῳ.

Εἰς τὸ τέλος παρατίθεται ἐκτενὴς περίληψις εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Τοῦ ἔργου προτάσσεται εὐμενεστάτη εἰσαγωγικὴ κρίσις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ δημοσίου ψυχιατρείου Ἀθηνῶν καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Κωνσταντινίδου, ἀφοῦ εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνόμενον ψυχιατρεῖον ἐφηρμόσθη ἡ μέθοδος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ. — **Τρίγκαλα, ἄρματουλοί, Βλάχοι**, ὑπὸ Ἀντ. Δ. Κεραμοπούλλου.

Πρὸ τιῶν ἡμερῶν ἐφημερίς τις ἡσχολήθη μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ὀνόματος τῶν Τρικάλων, τὸ ὅποιον καθηγητὴς τις τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου, ἐνεργῶν ἀπὸ ἐτῶν, θέλει νὰ μεταβάλλῃ εἰς *Τρίκην*. Ὁρθότερον θὰ ἦτο, νομίζω, νὰ μὴ παραλαμβάνηται ὁ ἰωνικὸς οὗτος ὀμηρικὸς τύπος τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Θεσσαλικός. Οἱ Θεσσαλοὶ ἔλεγον *Τρίκα* (ἢ) (*ὄχι Τρίκη*), ὡς ἔλεγον Ματρώπολις καὶ ὄχι Μητρόπολις.

Ἐπεὶ τὸ ὄνομα Τρίγκαλα δὲν πρέπει νὰ γράφηται μὲ ἐν κ, ὡς προερ-

χόμενον δῆθεν ἐκ τοῦ *τρίκαλος*, δηλ. ὁ τρις καλός, ὁ πολὺ καλός, ὁ πάγκαλος. Τίς θὰ ἀπέδιδεν εἰς τὴν πόλιν τοιαύτην ιδιότητα ἐν ἱστορικοῖς νεωτέροις χρόνοις; Διότι τὸ ὄνομα εὔρηται τὸ πρῶτον εἰς τὸν Κεκαυμένον καὶ εἰς τὴν Κομνηνὴν Ἀνναν (11ος — 12ος αἰ. μ. Χ.). Γνωστὸν δ' εἶναι, ὅτι τὰ ὀνόματα (ἐπίθετα) τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν ἢ πόλεων δίδουν συνήθως οἱ γείτονες. Ποῖον οὐσιαστικὸν θὰ ὑπενόειτο εἰς τὸ ἐπίθετον *τρίκαλα*; Τὸ δὲ ὄνομα *Τρίκαλα* ἐλήφθη ὡς γένους οὐδετέρου καὶ περιέχει ὀλόκληρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως ἐν ἑαυτῷ, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη πλήρης ἐλευθερία, ἵνα τραπῇ τις πρὸς ἀναζήτησιν ἠχητικῶς συγγενοῦς ἢ παραπλησίας μορφῆς¹.

Κατὰ τὸν 14ον αἰ. μ. Χρ. ἡ ΒΔ Θεσσαλία μὲ πρωτεύουσαν τὰ *Τρίκαλα* ἐλέγετο *Βλαχία*. Κατωκίετο κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ Βλάχων, τοὺς ὁποίους εἶχε δημιουργήσει ἢ ἐπὶ αἰῶνας φύλαξις τῆς γειτονικῆς Πίνδου καὶ τῶν γειτονικῶν ὄρεινῶν συγκοινωνιῶν διὰ στρατοῦ, ὅστις ἐσχηματίζετο ἐξ ἐλλήνων κυρίως ἢ ἐντοπίων τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου λαῶν, ὑπηρετούντων συνήθως εἰς τὰ σύνορα (κυρίως τοῦ Δουνάβεως) ἐπὶ 20 ἢ 25 ἔτη μετ' ἀλλογλώσσω συστρατιωτῶν (Θρακῶν, Ἰλλυριῶν, Δακῶν κλπ.), πρὸ πάντων Ἰλλυριῶν, ἀναλαμβάνοντων, ἔνεκα πενίας, ἐπὶ πληρωμῇ νὰ στρατευθῶσι καὶ ἀντ' ἄλλων, ὡς ἐπέτρεπεν ὁ νόμος. Οἱ στρατιῶται τοιαύτης πανσπερμίας, συζῶντες ἀπὸ τῆς Ῥωμαιοκρατίας ἐπὶ δύο δεκαετίαι μετὰ παντοδαπῶν καὶ ἀλλογλώσσω συστρατιωτῶν ἐν τῷ λεγεῶνι, εἶχον ἀνάγκην κοινοῦ γλωσσικοῦ ὄργανου, ἵνα συνεννοῶνται· τὸ δ' ὄργανον τοῦτο ἦτο ἢ γλῶσσα τοῦ τότε κράτους, ἢ λατινική.

Αὕτη δὲ ἦτο φύσει εὐλόγον νὰ ἀλλοιοῦται καὶ νὰ φθειρῆται ὑπὸ τῆς πανσπερμίας τῶν λεγεῶνων. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς λεγεῶνας ἐπλεόναζον στρατευόμενοι ἐπὶ πληρωμῇ καὶ χάριν ἄλλων ἔνεκα πενίας οἱ Ἰλλυριοὶ (πολλάκις δὲ διὰ τοῦτο οἱ λεγεῶνες ἐλέγοντο *ἰλλυρικοὶ* ἐκ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐπικρατεστέρου ἐθνικοῦ στοιχείου), φυσικὸν ἦτο νὰ γίνηται ἢ φθορὰ τῆς λατινικῆς κατὰ τὸ γλωσσικὸν αἴσθημα τῶν Ἰλλυριῶν. Οὗτοι δὲ ἐπέτασσαν τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον τῆς γλώσσης των μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν (ἄνθρωπος ὁ, γυναῖκα ἡ, παιδί τό).

Ἄλλ' ἢ λατινική γλῶσσα δὲν ἔχει ἄρθρα, ἀρθρικὴν δὲ πῶς ὑπηρεσίαν ἐκτελεῖ ἐν αὐτῇ ἢ δεικτικὴ ἀντωνυμία *ille, illa, illud* (=ἐκεῖνος, — η, — ο), δυνάμενη κατὰ τὴν λατινικὴν γραμματικὴν εἶτε νὰ προταχθῇ εἶτε νὰ ἐπιταχθῇ τοῦ οὐσιαστικοῦ. Ταύτην οἱ Ἰλλυριοὶ μετεχειρίζοντο ὡς ἄρθρον καὶ ἐπέτασσαν αὐτὴν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἰδικῆς των γλώσσης, χωρὶς ὅμως νὰ προσκρούουν εἰς τὴν λατινικὴν γραμματικὴν. Οὕτω «ὁ κύριος = *dominus ille*» ἔγινε *domnului* καὶ

¹ Ὅρα καὶ τὸ περὶ Κουτσοβλάχων βιβλίον μου, σελ. 101.

εἶτα domnuli. Ὁ πληθυντικός «τῶν τούρκων» ἔγινε «Turcilor = Turcorum illorum». Οὕτω προέκυψαν «armatuli = οἱ ἀρματουλοί, ὅθεν ἔπειτα ἀρματουλός¹, Tricca illa = Triccala, Τρίκκαλα.

Περὶ τοῦ ἀρματουλοὶ προσθέτομεν, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λιβίου (α' καὶ β' αἰ. μ. Χ.) ἔλεγον σπανίως milites, exercitus, corpora, manus, vis, συχνὰ δὲ armatus, armati (armatura = τὸ ὀπλιτικόν, ὁ στρατός), ὅπερ καὶ ἐγενικεύθη εἰς τοὺς Ἑλληνας, ὥστε νὰ παραχθῶσιν οἱ ἀρματουλοί. Σήμερον ὁ βασιλικὸς στρατὸς τῆς Ἰταλίας λέγεται reale armata.

Τὸ δὲ Τρίκκα ἐξιωνίζει καὶ λέγει Τρίκκη μόνος ὁ Λαόνικος (ὡς μετέφρασε τὸ ὄνομά του Νικόλαος) Χαλκοκονδύλης (1460 περίπου μ. Χ.)· πάντες δ' οἱ ἄλλοι (καὶ ὁ Προκόπιος τὸν 6ον αἰ. μ. Χ. κλπ.) λέγουν Τρίκκα. Αὐτὸ τοῦτο δὲ συνεσωματώθη εἰς τὸ ἑτερομιγῆς Τρίκκαλα ἢ Τρίκκα-λα, τὸ ὁποῖον οἱ Ἑλληνες ἐξέλαβον ὡς οὐδέτερον, ἐπειδὴ εἶναι προπαροξύτονον καὶ εἶχε τὴν μορφήν οὐδέτερου πληθυντικοῦ, ὡσεὶ εἶχε τὸ α τῆς ληγούσης βραχύ. Οὕτως ἔχομεν τὰ Τρίκκαλα, τοῦ τόνου μένοντος ἐπὶ τῆς συλλαβῆς, ἐφ' ἧς ἔχει αὐτὸν καὶ ἡ Τρίκκα.

Καὶ τοῦ ὀνόματος Βλάχος εὐρέθη ἡ ἐρμηνεία καὶ καταγωγή, ἀναγομένη ὅμως εἰς προϊστορικοὺς χρόνους τῆς Αἰγύπτου! Τότε τὰ κράτη ἦσαν κλειστά, ἡ συγκοινωνία δύσκολος, ἡ ὀργάνωσις ἑλλιπὴς καὶ ὁ δεκατισμὸς τῶν κατοίκων χώρας τινὸς λίαν συχνὸς καὶ ἔντονος, ἐὰν ἡ χώρα διήρχετο δυσετηρίαν (κακὴν ἐσοδείαν). Οἱ ἄνθρωποι ἀπέθνησκον πολυάριθμοι ἐκ πείνης, χωρὶς νὰ εἶναι ὀργανωμένα τὰ κράτη μήτε νὰ ὑπάρχουν εὐκολίαι συγκοινωνίας, ὥστε τὸ ἕν νὰ βοηθῆ τὸ ἄλλο καὶ ἀποτρέπη τὰς λιμοκτονίας².

Τότε ἦτο μέγα εὐτύχημα νὰ εἶναι τις κάτοικος εὐφόρου χώρας. Τοιαύτη χώρα ἦτο ἡ Αἴγυπτος· ἦτο δὲ καὶ παρεσκευασμένη κατὰ πάσης δυσετηρίας, ἂν πιστεύσωμεν εἰς τὴν παράδοσιν περὶ τῶν ἑπτὰ ἐτῶν εὐφορίας καὶ ἑπτὰ ἀφορίας (7 παχειαὶ ἀγελάδες καὶ 7 ἰσχυαί), καὶ τῆς σχετικῆς προνοίας τοῦ Φαραὼ νὰ ταμιεύσῃ τροφὰς διὰ τὸν χρόνον τῆς ἀφορίας. Ἐκ τῶν γειτονικῶν λαῶν τῆς Αἰγύπτου τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀφορίαν καὶ πείναν οἱ εὐφύεστεροι ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι, οἵτινες ἐν τῷ ἀπωτέρω παρελθόντι ἦσαν νομάδες καὶ ἐπομένως εἰθισμένοι εἰς ἀλλαγὴν τῆς πατρίδος. Οὗτοι λοιπὸν ἐν δυσετηρίαις κατὰ μεγάλα πλήθη πιθανῶς ἔφευγον ἐκ τῆς γῆς Χαναὰν εἰς τὴν πλουσίαν Αἴγυπτον. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκ προνοίας ἔπραττον τὸ αὐτὸ καὶ ἐν εἰρήνῃ.

¹ Οἱ πλάσαντες τὸ ὄνομα βόρειοι Ἑλληνες τὸ ἄτονον ο(ω) προφέρουν ὡς ου. Εἶναι δὲ ἰδικόν των πλάσμα ἢ λέξις ἀρματουλοί, διότι καὶ τὸ δηλούμενον πρᾶγμα ἦτο μόνον εἰς τὴν βόρειον Ἑλλάδα. Ὅλα τὰ ἀρματουλίκια ἦσαν ἐκεῖ, οὐδὲν δ' ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἀλλαχοῦ τοῦ νότου. Ὅλος δ' ἀστήρικτος εἶναι τὸ ἀρματωλὸς - οἱ.

² Ἐνίοτε οἱ πειναλέοι κάτοικοι ἔφευγον ἀθρόοι εἰς ἀποικίας (Στράβ. 257,6).

Ἡ Αἴγυπτος δέ, ἐκτεινομένη ἐκατέρωθεν τοῦ Νείλου, πρὸς νότον εἰς πολλῶν ἡμερῶν πορείαν ἐν χώρᾳ ἐρήμῳ ἢ ἀραιότατα κατωκημένη, δὲν ἤθελεν ἢ δὲν ἠδύνατο νὰ φυλάξῃ τὰ ἀπέραντα σύνορά της διὰ τῶν ἰδίων τέκνων της κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν νομάδων μπεντουίνων. Ἐδέχετο λοιπὸν τοὺς Ἰουδαίους ἀποίκους, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς παραμεθορίους ἀγροὺς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ζωάργειαν, ὑποχρεώνουσα αὐτοὺς μόνον νὰ ὑπερασπίζωσιν ἐν ἀνάγκῃ τὰ σύνορά της καὶ συγχρόνως τὴν περιουσίαν των. Τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἔγινεν οὕτω μέγα. ἢ γλῶσσά των ἠκούετο πανταχοῦ καὶ εἰς τὰ δικαστήρια, ἢ λατρεία των ἠσοκεῖτο ἐλευθέρως καὶ μεγάλη ἦτο ἡ στρατιωτικὴ ἰσχὺς τῶν Ἰουδαϊκῶν στρατευμάτων.

Μία τόσον μεγάλη καὶ σπουδαία τάξις κατοίκων ἀλλογλώσσων ἐν Αἰγύπτῳ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχῃ ἴδιον ὄνομα, δι' οὗ νὰ γνωρίζωνται. Ἐλέγοντο λοιπὸν *φαλάχοι* = γεωργοί, ἢ δὲ λέξις αὕτη δὲν εἶναι αἰγυπτιακὴ, ἀλλὰ ἐβραϊκὴ ὡσαύτως, σημεῖον καὶ τοῦτο τῆς μεγάλῃς των δυνάμεως¹. Τὸ ὄνομα ἦτο ὁ ἐπαγγελματικὸς χαρακτήρ των καὶ εἶχε δοθῆ ὑπ' αὐτῶν τούτων εἰς ἑαυτούς.

Ἄλλὰ τῷ 332 κυριευθεῖσης τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐγκατεστάθησαν οἱ Πτολεμαῖοι ὡς βασιλικὴ οἰκογένεια. Οὗτοι κατήγοντο ἐκ δυτικῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὰ Καϊλάρια (τὸ τουρκ. Καγιαλὰρ = Πέτρα), τὰ ὁποῖα τῶρα ὠνομάσθησαν Πτολεμαῖς. Μὴ ἔχοντες λαϊκὸν στήριγμα ἐν Αἰγύπτῳ οἱ Πτολεμαῖοι μετέφερον βεβαίως ἐκ τῆς πατρίδος των Ἑορδαίας, ὡς ὠνομάζετο τότε ἡ περιοχὴ τῆς νῦν Πτολεμαΐδος, πολλοὺς πατριώτας των οἰκογενειακῶς εἰς Αἴγυπτον, ἐλθόντας μὲ τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμά των καὶ τὴν διαλεκτικὴν μορφήν τῆς γλώσσης των.

Εἰς τὴν Μακεδονικὴν των λοιπὸν διάλεκτον ἀντὶ τῶν δασέων συμφώνων (φ, χ, θ) ἔθετον τὰ μέσα (β, γ, δ) καὶ ἔλεγον Βερενίκη (ἀντὶ Φερενίκη), Σταδμέας (ἀντὶ Σταθμέας), Βάλαχος (ἀντὶ Φάλαχος), κεβαλά (ἀντὶ κεφαλά) κ.λ.π. Εἶπαν λοιπὸν καὶ βαλάχος². Ἄλλ' ἄλλος κανὼν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης λέγει ὅτι ἐκ δύο ἀλλεπαλλήλων α τὸ ἄτονον δύναται νὰ ἀφανίζηται, ὅταν εἶναι πλησίον ὑγροῦ (λ, ρ) ἢ ἐροίνου (ν, μ): π. χ. καραβάν σαράϊ - Καρβασαράς, κάρα - καρανίον - κρανίον, Βαλάσις - Βλάσις, γάλα - γλαγοπήξ κλπ. Εἶπαν λοιπὸν καὶ βαλάχος - βλάχος.

Ἐπειὶ τὸ βαλάχος τὸ εἶχεν ἡ γλῶσσα μας (μὲ α εἰς τὴν παραλήγουσαν), φαί-

¹ Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως *φαλάχος*, ἐπειδὴ τῶρα ἡ ἀραβικὴ γραφή, μὴ γράφουσα πάντοτε φωνήεντα, ἐπέτρεψε τὴν σημειωθεῖσαν ἀπόκλισιν ἀπὸ τοῦ α, ἀλλ' ἡ προφορὰ *φαλάχ* εἶναι βεβαία.

² Διὰ τῆς καταλήξεως - ος ἐξελληνίζουσιν οἱ Ἕλληνες ξένα ὀνόματα καὶ σήμερον ἀκόμη π. χ. πολισμάν - ος.

νεται ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου Πέλλης τῆς Συρίας, ὅστις τῷ 325 μ. Χ. ἦτο σύνοδος τῆς ἐν Νικαίᾳ α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: ὠνομάζετο Βαλάχος, καθὼς ἄλλοι σύνοδοι ἔφερον ἄλλα ὀνόματα στρατιωτικῶν σωμάτων (*Ακριτής, Μακεδόνιος, Δακὸς — ἐκ τινος παλαιοῦ σώματος στρατιωτικοῦ τῆς Αἰγύπτου κ. ἄ.).¹ Ἡ προφορὰ Βαλάχος σφύζεται σήμερον εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν, ἣτις λέγει Walachen τοὺς Βλάχους τῆς Ρουμανίας καὶ Walachei τὴν Βλαχίαν.

Τὸ σύστημα τῆς φρουρήσεως τῶν συνόρων δι' ἐγκαταστάσεως ἐπὶ τόπου γεωργῶν ὄροφυλάκων ἦτο πρόσφορον διὰ μεγάλα κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξησφάλιζεν ἄμεσον ἐν κινδύνῳ ὑπεράσπισιν ἐπὶ τόπου, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ πέμψῃ ἐγκαίρως τὸ κράτος, ἂν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ εἰδοποίησιν ἐκ τῶν συνόρων, ἐτοιμασίαν ἔπειτα τοῦ σταλησομένου στρατοῦ καὶ τέλος ἐκπομπήν, πολυήμερον πορείαν καὶ ἐνδεχομένως περιπετειώδη ἀφιξίν τοῦ στρατοῦ τούτου ἐκ τῆς πρωτεύουσῆς — συνήθως — εἰς τὸν τόπον τοῦ κινδύνου, π.χ. ἐκ Ρώμης εἰς τὰ Περσικὰ σύνορα.

Οἱ Ρωμαῖοι καταλαβόντες τὴν Αἴγυπτον, παρέλαβον τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ὄροφυλακίας διὰ τὸ μέγα κράτος των καὶ ἐγκαθίστων πανταχοῦ τῶν συνόρων των γεωργοὺς ὄροφύλακας, οὓς ὠνόμαζον ἐπισήμως μὲν *colonus* (ἐκ τοῦ *colo* = γεωργῶ) = γεωργοὺς, λαϊκῶς δὲ μὲ τὸ ἕξ Αἰγύπτου ληφθὲν ὄνομα των βλάχους.

Ἄλλ' οἱ τότε βάμβαροι λαοὶ τῆς Εὐρώπης, οἱ παρὰ τὰ σύνορα τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, παρέφθειραν τὸ ὄνομα β(α)λάχοι, ὥστε ἔγιναν ἕξ αὐτοῦ τὰ ὀνόματα *vlach*, *vlah*, *valch*, *welsh*. *Velche*, *Vallon*, *Wales*, *Welsh*, *Woloch* κλπ., ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν.²

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ.—'Αριστοτέλης—'Αρχιμήδης—Γαλιλαῖος, ὑπὸ Μιχαήλ Στεφανίδου*.

Ἄναμφιβόλως, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Ἄριστοτέλης ὑπῆρξεν ὁ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων περισσότερον ἀδικηθεὶς, τοῦ ὁποῦ αἱ φυσικαὶ θεωρίαι ὑπέστησαν παρερμηνείας, πολλαχοῦ ἀπροσδοκῆτους, ἀνατρεπτικὰς τῆς βασικῆς των ἐννοίας. Τοῦτο δὲ κυρίως παρετηρήσαμεν εἰς τὴν θεωρίαν του περὶ τῆς βαρύτητος, τοῦ θεμελιώδους θέματος τῆς ἀριστοτελικῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχικῆς ἀφετηρίας τῆς νεωτέρας φυσικῆς ἐπιστήμης. Ἦδη πρὸ πολλοῦ ἠθέλησα, ἀποκαθιστῶν τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν σχετικῶν κειμένων τοῦ Ἄριστοτέ-

¹ Ὁρα *Geizer, Hilgfeld, Cuntz, Patrum Nicaeorum nomina* II 1898 Teubner.

² Ὁρα καὶ εἰς τὴν πραγματείαν μου: *Βλάχοι* (Προσφορὰ εἰς Στίλωνα Π. Κυριακίδην) Ἑλληνικά, Περιοδ. σύγγραμμα τῆς Ἑταιρ. Μακεδ. Σουδῶν, Παραρτ. 4, Θεσσαλονίκη 1953 ἐξ., 333 ἐ., 341 ἐ., 343.

* MICH. STEPHANIDES, Aristote - Archimède - Galilée.